

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθός Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — Αἰμιλίου Σουθέστρ : ΛΕΥΚΗ ΚΑ-
ΠΕΛΟΥ, ἱστορικὸν διήγημα, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ):
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ, διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐν τῷ ἰδίῳ φύλλῳ, εἰς ὃ ἀρξόμεθα τῆς
δημοσιεύσεως τῶν ΤΡΕΜΟΡ, ἀρχεται
συγχρόνως καὶ ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἐξόχου
ἔργου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετὰφρασίαν τοῦ κ.
Λάμπρου Ἐνυάλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπόστου συγγραφέως
τῆς Κυρίας τῶν Καμελιῶν, τοῦ
Μυθιστορήματος τῆς Γυναικὸς καὶ
τόσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν
καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκούσα σύστασις
ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγ-
κινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡ-
μῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Ἐξηγήσου καλλίτερα, εἶπε διακό-
πτων αὐτόν ὁ Δεβώτ, εἰς ὃν ἡ αἰφνίδιος
ψυχρότης τοῦ φίλου του εἶχεν ἐμπνεύσει
ἀνησυχίας ὡς πρὸς τὴν πιθανὴν ἀπόκτη-
σιν τῶν διακοσίων πενήντα χιλιάδων
λιβρῶν. Ἀκαταπαύστως ὁμιλεῖς μὲ πα-
ρβολὰς λέγεις ὅτι ὁ κύριός σου ἔχει
ἕνα ἐχθρόν, τοῦ ὁποῦ θέλει ν' ἀπαλλαγῇ
καὶ δὲν ὀνομάζεις οὔτε τὸν κύριόν σου
οὔτε τὸν ἐχθρόν αὐτόν. Μοῦ ὁμιλεῖς ἀφ' ἐ-
νόσ περὶ κέρδους διακοσίων πενήντα χι-
λιάδων λιβρῶν καὶ δὲν μοῦ λέγεις τί πρό-
πει νὰ πράξωμεν πρὸς τοῦτο. Σὲ γνωρίζω
δὲ ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ὑποθέσω ὅτι δὲν πρό-
κειται περὶ πράγματος ὅλως διόλου ἀση-
μάντου. Μοῦ λέγεις ὅτι ὑπάρχει ὑπογραφή
τοῦ Κροῖσου αὐτοῦ καὶ δὲν μοῦ τὴν δει-
κνύεις. Τί θέλεις νὰ ὑποσχεθῶ καὶ πρὸ
πάντων νὰ ἐννοήσω ;

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ
μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν, καὶ δὲν βλέπω
πράγματι τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον νὰ
καταφύγω εἰς τὴν τῶν περιστροφῶν θ' ἀ-

παντήσω μ' ἕνα λόγον καὶ εἰς τὰς τρεῖς
σου ἐρωτήσεις.

Ἡγέρθη, ἀνέστρεψε διὰ μιᾶς τὴν ἔδραν
ἐφ' ἧς ἐκάθητο, ἐξήγαγεν ἀπὸ τῆς ρωγμῆς
ἐνὸς τῶν σητοβρώτων ξυλίνων αὐτῆς πο-
δῶν χαρτίον τὸ ὁποῖον ἀνέπτυξε καὶ κα-
τέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης πρὸ τοῦ Δεβώτ.

Ἦτο ἡ ὑπόσχεσις τοῦ βᾶν Γκράφτ.
— Ὁ Λουβοά ! ἀνέκραξεν ὑποκώφως
ὁ Δεβώτ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ὁ Λουβοά, μάλιστα, εἶνε ἐχθρός
τοῦ ὁποῦ ὁ κύριός μου ἐπιθυμεῖ ν' ἀπαλα-
λαγῇ.

— Εἶνε ὄφρις ἱκανὸς νὰ ὑπερασπισθῇ !

— Καὶ ποῖός σου λέγει νὰ τοῦ ἐπιτε-
θῶμεν ; εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ μὴπως γρά-
φεται τὸ τοιοῦτο εἰς αὐτὸ τὸ ἔγγραφο ;

— Ἐννοῶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ πο-
σοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ Δεβώτ ἐπὶ μᾶλλον
καὶ μᾶλλον τεταραγμένος ἐκ τοῦ φοβεροῦ
ἐκείνου ὀνόματος ἄλλ' ὅσην ἐπιθυμίαν
καὶ ἂν προκαλῇ, δύσκολον εἶνε νὰ τὸ
ἀποκτήσῃ.

— Εἶνε ζήτημα χρόνου, εἶπεν ὁ Λαγ-
κομπέρζ προσηλῶν ἐπὶ τοῦ Δεβώτ τὸν μό-
νον ἄγριον ὀφθαλμόν του δὲν πιστεύω
ὅτι ὁ Λουβοά εἶνε ἀθάνατος.

— Εὐτυχῶς ὄχι.

— Λοιπὸν, ἂν μέλλῃ ν' ἀποθάνῃ, ὅπως
πᾶς ἀνθρώπος, ἐννοεῖς ὅτι θὰ ὑπάρχῃ
πάντοτε κάποιος, ὅστις θὰ μάθῃ πρῶτος
τὸν θάνατόν του.

— Βεβαίως.

— Ἐσυλλογίσθην λοιπὸν ὅτι, σὺ, ὅστις
εἶσαι οἰκετὸς τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τὸν ἔβλε-
πες κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας, ἐκ τῶν
πρῶτων θὰ ἐπληροφορεῖσθαι τὸ δυστύχημα,
ἐὰν συνέβαινε. Θὰ μὲ εἰδοποιεῖς καὶ θὰ
ἐμοιραζόμεν φιλικῶς τὸ ποσὸν τὸ πρᾶγμα
εἶνε τόσο ἀπλοῦν, ὥστε ἂν ὁ κύριος Λου-
βοά ἦτο ἐδῶ κρυμμένος εἰς καμμίαν γω-
νίαν νὰ μᾶς ἀκούσῃ, δὲν θὰ εἶχε τὸ δι-
καίωμα νὰ δυσχεραστῆθῃ δι' ὅσα λέγομεν.

Ὁ Δεβώτ ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ τῆς πα-
ρουσίας τοῦ ὑπουργοῦ ἔτρεμεν ἀπὸ κεφα-
λῆς μέχρι ποδῶν. Ὁ Λαγκομπέρζ τὸν
καθησύχασε μὲ τὸν διαβολικὸν γέλωτά
του.

— Τὸ δυστύχημα εἶνε, εἶπεν ὁ Δεβώτ,

ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν θὰ εἶμαι
πλέον τόσο πλησίον εἰς τὸν Λουβοά,
ὥστε νὰ ἐπιτηρῶ τὴν κατάστασιν τῆς
υγείας του.

— Πόσον λυπηρὸν εἶνε νὰ δυσχεραστη-
θῆς μετ' αὐτοῦ ἀκριβῶς εἰς αὐτὰς τὰς
στιγμὰς ! . .

— Ὅπου ἠδυνάμην νὰ προῖδω τὰς
ἀσθενείας του !

— Βέβαια . . . ὑπάρχουν σήμερα μερι-
καὶ ἀσθένεια, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται τόσο
ἐξαφνικὰ . . . φονεύουν ὡσὰν τὸν κεραυνόν !

— Τί κρίμα ! εἶπεν ὁ Δεβώτ, νὰ μὴ
ἤμπορῇ τις νὰ στέλλῃ αὐτὰς τὰς ἀσθε-
νεῖας ὅπου θέλει ;

— Εἶδα μερικάς, ὑπέλαβεν ὁ Λαγκομ-
πέρζ, ὅπου ἀφήρπαζαν τὸν ἀνθρώπον εἰς
ἕξ ὥρας, εἰς τέσσαρας, εἰς δύο !

Καὶ ἂν κανεῖς δὲν εὐρίσκειται παρῶν,
μανθάνει τὸ συμβᾶν ὕστερα ἀπὸ ὅλον τὸν
κόσμον !

— Καὶ χάνονται τότε αἱ πεντακόσαι
χιλιάδες λίβραι !

— Ὑπάρχει μέσον, εἶπεν ὁ Δεβώτ,
ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατοικῶ πλέον εἰς
τὴν οἰκίαν του.

— Ἀδιάφορον, λέγε.

— Αὐτό, τὸ ὁποῖον μοῦ διηγεῖσθαι πρὸ
ὀλίγου περὶ τοῦ φιλοσόφου, περὶ τοῦ μί-
σου καὶ τῶν ὄψεων, μοῦ ἔκαμε μεγάλην
ἐντύπωσιν. Εἰζεύρεις, ὅτι μισῶ ὑπερβολι-
κὰ τὸν κύριον Λουβοά . . .

— Τὸ πιστεύω !

— Ἄν εὐρισκόμην πλησίον του, εἶ-
ξευρα τὸν τρόπον πῶς νὰ σκορπίσω ἀτμὸν
ὑπερβαλλόντως ἐπικίνδυνον. Ὅσον μι-
κροσκοπικὸν πλάσμα καὶ ἂν εἶμαι, στοι-
χηματίζω, ὅτι ἤμπορῶ νὰ τὸν κάμω ν'
ἀσθενήσῃ.

— Καὶ θὰ ἦτο τὸ τοιοῦτο πολὺ καλὴ
κερδοσκοπία, διότι ὅταν κατ' αὐτόν τὸν
τρόπον ἤθελεν ἀσθενήσῃ βραδέως, θὰ τὸ
ἐγνωρίζεις πρῶτος πάντων ἐξ ἀνάγκης.

— Βεβαίως !

— Λοιπὸν ! . . ἂν ἐκάμνομεν μίαν ἀ-
πόπειραν ; . . μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴ-
δωμεν !

— Ἄς δοκιμάσωμεν θὰ ζητήσω ἀπὸ
κανένα χημικὸν φίλον μου συνταγήν,

διὰ νὰ καταστήσῃ ὄξυν τὸν ἀτμόν . . .

— "ὦ! . . . διατί δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες αὐτὸ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ; . . . μὲ κάμνεις νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅτι ἔχω ἐν τοιοῦτο φάρμακον. Εἶμαι τόσο μνησικακός ! . . .

Ὁ Λαγκομπέρζ ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ θυλακίου τοῦ μικρὸν πυξίδα, ἧς σκέπασμα προσηρμόζετο ἐλικοειδῶς, καὶ ἦτις περιεῖχε μικρὸν φιαλίδιον, ὅπερ ἐπλησίασεν εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας.

— Πόσον διαυγὲς καὶ λαμπρὸν εἶνε ! εἶπεν ὁ Δεβῶτ φρικῶν.

— Πολὺ παράξενον θὰ ἦτο, ἂν μέσα εἰς αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι ἦτο κλεισμένη μία θανατηφόρος ἀσθένεια ! ἐξηκολούθησεν ὁ Λαγκομπέρζ.

— Δόσε μοῦ το ! εἶπε μετὰ προθυμίας ὁ Δεβῶτ καταρρίπτων ὀλοτελῶς τὸ προσωπεῖον.

— Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν δύνασαι νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λουβοά ! . . . εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ.

— Δύναμαι ὅμως νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ὑπουργεῖον εἰς Βερσαλλίας ; θὰ εἰσέλθω ἀπὸ τὸν κήπον πρὶν ἐξημερώσῃ. Ὁ τοῖχος εἶνε χαμηλός. Τὸ σπουδαστήριον τοῦ ὑπουργοῦ εἶνε εἰς τὸ ἰσόγειον, ὅπισθεν αὐτοῦ τοῦ σπουδαστηρίου, εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἔχω κἄν ἀνάγκη νὰ εἰσέλθω, ὑπάρχει δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον ἀφίουν ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τὸ ποτήριον τοῦ ὕδατος τῆς Φόρτζης, τὸ ὅποιον μέλλει νὰ πῆ τὴν ἐπαύριον. Κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἴδῃ εἰσερχόμενον οὔτε ἐξερχόμενον. Ἰδοὺ πῶς ὀμιλῶ ἐγώ ! Εἶνε σαφὴ ὅσα λέγω ; Εἶνε καθαρὰ ; Εἶνε εὐνόητα ; Εἶνε ἡ σειρὰ σου τώρα.

— Ἐξακολουθῶ, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ καὶ θὰ εἶμαι σαφὴς ὅσον καὶ σύ. Πότε θὰ ὑπάγῃς εἰς Βερσαλλίας ;

— Ὅποτε θέλεις !

— Θὰ ἐκλέξωμεν μαζὶ τὸν καιρὸν ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θ' ἀποχωρισθῶμεν πλέον. Μὴ παραξενευθῆς δι' αὐτό. Ὅταν θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ ὑπουργεῖον θὰ σὲ συνοδεύσω κ' ἐγώ, ὅτι κίνδυνον θὰ διατρέξῃς σύ, θὰ διατρέξω καὶ ἐγώ. Εἰς τὸ ἴδιον κατάστιχον μ' ἔχει γραμμένον καὶ ἐμὲ ὁ Λουβοά. Ἄλλως τε ἂν μὰς συλλάβουν, ὅπως δὲν εἶνε ἀδύνατον δυστυχῶς, θὰ μὰς ὑποβάλουν εἰς τόσον φρικτὰς βασάνους, ὥστε σὲ προειδοποιῶ ὅτι μὲ τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο πιστόλιά μου θὰ σὲ φονεύσω ἀλύπητα καὶ μὲ τὸ ἄλλο θὰ φονεθῶ ἐγώ. Ἄν ἀπεναντίας ἐπιτύχῃς, ἂν ἡ ἀσθένεια μεταδοθῇ, τότε θὰ σὲ συνοδεύσω πρὸς ἀσφάλειαν καὶ θὰ ὑπάγωμεν νὰ παραλάβωμεν ὀμοῦ τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν εἶμαι καὶ ἐγώ σαφὴς καὶ εὐλικρινὴς ἢ ὄχι ;

— Ἄλλ' ἀφοῦ θὰ ὑπάγῃς σύ εἰς Βερσαλλίας, εἶπεν ὁ Δεβῶτ μετὰ δυσπιστίας, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀναγκαῖος. Ἄν δὲν εἶχες τὴν ἀνάγκη μου, διατί νὰ μοῦ προσφέρῃς τὰς διακοσίας πενήντα χιλιάδας λίβρας ; Ἄσχημα κάνεις ὅσον μᾶλλον σκέπτομαι, τόσο μᾶλλον πειθόμαι ὅτι ἐγὼ σοῦ εἶμαι περιττός. Καὶ σύ δὲν ἦσουν οἰκεῖος ὅσον καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὑπουργοῦ ; Δὲν τὴν γνωρίζεις καὶ σύ καλὰ ὅσον καὶ ἐγώ ;

— Θὰ μοῦ ἦσουν βεβαίως περιττός, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, ἂν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀναχωρήσεώς μου δι' Ὀλλανδίαν δὲν εἶχεν ἐπισκευασθῇ τὸ μέγαρον τοῦ ὑπουργοῦ καὶ δὲν εἶχε γείνει εἰς αὐτὸ νέα διαίσεις ἔνδεχεται νὰ χάσω τὸν δρόμον ἐκεῖ μέσα, ἐνῶ σύ, ὅστις προσφάτως ἔφυγες, ἡμπορεῖς νὰ περιφέρεσαι εἰς ὅλα τὰ μέρη μὲ κλειστὰ τὰ μάτια.

— Καὶ . . . τὸ γραμματίον αὐτὸ τοῦ κυρίου βὰν Γκράφτ ; . . . ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ τὸ φυλάξῃ ; . . . Θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ τὸ βαστάς ἐπάνω σου.

— ὦ, μὴ φοβῆσαι ! τίποτε δὲν ἡμπορῶ νὰ πράξω χωρὶς ἐσέ' ἐνῶ σύ χωρὶς ἐμὲ ἡμπορεῖς νὰ πράξῃς τὰ πάντα. Ἐγὼ πρέπει ν' ἀπαιτῶ ἐγγυήσεις. Ἄλλως τε δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον. Ἀφοῦ ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας, θὰ παραλάβωμεν τὸ γραμματίον ἀπὸ τὸ κἀθισμα ὅπου τὸ ἔχω κρυμμένον καὶ ὡσὰν δύο ἀδέλφια ἡγαπημένα θὰ τὸ παρουσιάσωμεν εἰς τὸ ταμεῖον. Βάλε το σύ ὁ ἴδιος εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ Δεβῶτ ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὸ γραμματίον καὶ τὸ ἔκρυψεν εἰς τὴν ρωγμὴν.

— Εἰσαι εὐχαριστημένος ; ἠρώτησεν ὁ Λαγκομπέρζ.

— Κατευχαριστημένος.

— Ἀφοῦ κατὰ πάντα εἴμεθα σύμφωνοι, δόσε μοι τὴν χεῖρά σου καὶ ἄς ὀρισθῶμεν νὰ τελειώσωμεν τὸ ταχύτερον.

Οἱ δύο φαῦλοι ἔσφιγγαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

— Λόγω τιμῆς, Δεβῶτ' εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ ἐμφαντικῶς.

— Λόγω τιμῆς, Λαγκομπέρζ' εἶπεν ὁ Δεβῶτ μὲ φωνὴν εὐήχον.

Ἀφνης κραυγὴ, ἧτις ἐφαίνετο ἐκφεύγουσα ἀπὸ τοῦ πατώματος, ἀπήντησεν εἰς τὸν ἀπαίσιον ὄρκον ὅτι οἱ δύο φονεῖς ἔτεινον τὸ οὖς, ταυτοχρόνως δὲ ἠκούσθη ὁ κρότος σώματος βαρέως καταπίπτουτος, κλονίσας τὸ πάτωμα καὶ ἐξεγείρας τὸν κοινορτὸν τῶν σητοβρωτῶν δοκῶν.

— Κᾶποιος εἶνε ἐπάνω, ἐψιθύρισε ὁ Δεβῶτ, τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον περιέβρεξε παγερὸς ἰδρῶς.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ξιφομάχος ὡχρῶν.

— Δὲν μοῦ εἶπες, ὅτι ἡμεθα μόνοι εἰς τὴν οἰκίαν ;

— Ἐτσι ἐνόμιζον . . .

— Κᾶποιος περιπατεῖ . . . κᾶποιος κινεῖται.

— Ὅσᾶν βήματα ἀνθρώπου φοβισμένου !

— Πρέπει νὰ ἰδῶμεν τί εἶνε . . .

— Ἄς ἀναβῶμεν.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἔδωσεν εἰς τὸν Δεβῶτ τὸ ξίφος του καὶ αὐτὸς ἔλαβε τὰ πιστόλιά του.

— Καὶ τὸ φῶς ; ἠρώτησεν ὁ Δεβῶτ.

— Διὰ νὰ μὰς ἀναγνωρίσουν ; ἀνόητε ! Διητυνῆθησαν ψαύοντες πρὸς τὴν ἀνάβαθραν ὑπαρχος λάμπεις ἐφώτιζε τοὺς τοίχους τῆς κλίμακος ὁ Λαγκομπέρζ προσέκρουσε κατὰ τῆς θύρας τῆς Βιολέττας.

— Ποῖος εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ ξιφομάχος. Οὐδεὶς ἀπήντησεν. Ἐκρούσε καὶ ἠρώτησεν ἐκ νέου.

— Ποῖος εἶνε ; ἄς ἀπαντήσῃ εἰδεμένη θὰ σπάσω τὴν θύραν.

Ἡ αὐτὴ σιγὴ ἐπεκράτησεν.

— Φοβοῦνται, διότι ἤκουσαν τὰ πάντα, ἐψιθύρισε ὁ Δεβῶτ στηρίζων τοὺς εὐρώστους ὤμους του εἰς τὴν θύραν, ἧτις ἔτριξε.

— Βοήθησέ με λοιπόν ! εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του, ὅστις ὤθησεν ἐπίσης ρωμαλέως στηρίζων τὴν κυρτὴν κνήμην του ἐπὶ τοῦ ἀντικρυνοῦ τῆς θύρας τοῖχου.

Οἱ στρόφιγγες τῆς θύρας ἐνέδωκαν τελευταία ὤθησις ἀπέσπασεν αὐτοῦς.

Ἐκ τῆς φοβερῆς κραυγῆς τῆς ἀντηχησάσης εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλάμου ὀδηγηθέντες, ἐπλησίασαν εἰς τὴν κλίνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐταράσσεται πλάσμα τι ἀνθρώπινον, ἡμιθανὲς ἐκ τοῦ τρόμου. Ὅτε οἱ ἀπεχθεῖς βραχιόνες τῶν τεράτων ἐκείνων ἐπλησίασαν πρὸς αὐτὴν, ἡ ταλαίπωρος ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς κρύπτῃς τῆς καὶ ὤρμησεν ἔκφρων πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον ἦτο κεκλεισμένον, διότι ἄλλως θὰ ἐκρημνίζετο. Τότε ὤρμησε νὰ φύγῃ διὰ τῆς ἀνοικτῆς ἀπομεινάσης θύρας, ἀλλὰ κλονισθεῖσα κατὰ τὰς τελευταίας βαθμίδας συνελήφθη παρὰ τοῦ Λαγκομπέρζ, ὅστις ἐπανήγαγεν αὐτὴν διὰ τῆς βίας εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐνῶ ὁ Δεβῶτ ἐπλησίαζε τὴν λυχνίαν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ἡ δοκιμασία ἦτο ὑπερτέρα τῶν δυνάμεώς τῆς καὶ ἡ κραυγὴ ἦν ἐξέφεραν οἱ δύο ἄνδρες ἀναγνωρίσαντες τὴν Βιολέτταν δὲν ἠκούσθη παρ' αὐτῆς. Ἡ ταλαίπωρος γυνὴ εἶχε λιποθυμῆσαι καὶ κατέκειτο ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ πατώματος.

— Ἡ σύζυγός σου ! . . . ἐχάθημεν ! εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ.

— Ἐχάθημεν ! ἐπανελάθεν ὁ ἄλλος.

— Τὰ ἤκουσεν ὅλα.

— Εἰσαι βέβαιος ;

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ εἶπεν :

— Ἀνάβα ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

— Διατί.

— Θὰ ὀμιλῶ ἐγὼ καὶ θὰ προσέξῃς ἂν ἀκῶνεται . . . Πῶς ! διστάζεις ; φοβεῖσαι ;

— Καὶ θὰ μείνῃς μαζὶ τῆς ἐδῶ μόνος ; εἶπεν ὁ Δεβῶτ βλέπων τὴν πελιδνὴν ὄψιν τοῦ ἀλιτηρίου ἐκείνου, ὅστις παρετήρει τὴν Βιολέτταν μὲ βλέμμα φοβερόν.

— Πῆγαίνε, σοῦ λέγω, καὶ πρόσεξε ἂν ἀκούονται καθαρὰ οἱ λόγοι μου . . .

— Καὶ ἔπειτα ; . . .

— Καὶ ἔπειτα θὰ εἰπῇ ὅτι μὰς ἤκουσε ; πρέπει δὲ νὰ μὴ μὰς καταγγείλῃ.

— Καὶ τί θὰ τῆς κάμῃς ;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη σου, ἀνάβα.

Ὁ Δεβῶτ ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ ὑπακούσῃ. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐγκαταλίπων τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἀνυπεράσπιστον εἰς τὸν θηριώδη σύντροφόν του, διέπραττε τὸ τερατωδέστερον τῶν ἐγκλημάτων.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἔδειξεν αὐτῷ τὴν κλίμακα μετὰ φοβερῆς ἀπειλητικῆς χειρονομίας.

Ὁ ἄνδρος Δεβῶτ ἀπῆλθε κλονιζόμενος. Εἰς πᾶν βῆμα ὁ πους τοῦ καθίστατο βραδύτερος. Ἀνελθὼν ἐγονυπέτησεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπου τόσος ἔρωσ καὶ τόση καλλονὴ εἶχε καταλείπει τὸ ἄρωμά των.

— Μὲ ἀκούεις; εἶπε κάτωθεν ἡ φωνὴ τοῦ Λαγκομπέρζ.

— Ναί! ἐψιθύρισε ὁ Δεβῶτ.

— Καλὰ! Λοιπὸν καὶ αὐτὴ μᾶς ἤκουσε.

Φρικώδης σιωπὴ ἐπεκράτησε μετὰ τοῦτο εἰς τὸ κατώτερον πάτωμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ Δεβῶτ ἠσθάνετο ἀνορθουμένως ἐκ φρίκης τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Στεναγμὸς τις διακεκομμένος, ὃν παρηκολούθησε κραυγὴ ὀδυνηρὰ, τὸν ἔκαμε νὰ δρᾶμῃ καὶ νὰ κατέλθῃ τὴν κλίμακα. Ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ δὲν εἶδεν ἄλλο τι ἐπὶ τοῦ πατώματος εἰμὴ τὸν γηραιὸν ἐκεῖνον σάκκον, τὸν ὁποῖον εἶχε χρησιμοποιήσει ὡς μανδύαν. Ἀλλὰ ὁ σάκκος δὲν ἦτο κενός· ἐφαίνετο περιέχων ἕν πτώμα.

Ἡ λυχνία πᾶραυτὰ ἐσβέσθη.

Τρέμων ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἐκ τοῦ ἐλέγχου τοῦ συνειδότης ὁ Δεβῶτ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος· τὰ γόνατά του συνεκρούοντο καὶ οἱ ὀδόντες του ἐπίσης. Ὁ ἄθλιος ἤρχισεν νὰ κλαίῃ.

Ἐν τούτοις ὁ φονεὺς, ἀφοῦ ἀπέσπασεν ἕνα τῶν λίθων τῶν σχηματιζόντων τὴν φλιάν τῆς θύρας, εἰσήγαγε μετὰ κόπου αὐτὸν ἐντὸς τοῦ σάκκου.

— Θὰ μὲ βοηθήσῃς τοῦλάχιστον ἕως νὰ μετακομίσωμεν ἐπάνω τὸν σάκκον, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ πρὸς τὸν ὠχρὸν συνένοχόν του. Τὸ παράθυρον τῆς κλίμακος εἶνε πολὺ στενόν· πρέπει νὰ τὸν μεταφέρωμεν μέχρι τοῦ παραθύρου τοῦ ἐπάνω πατώματος. Βάσταζε μόνον τὴν πέτραν, προσέθηκε, διὰ νὰ μὲ ἀνακουφίσῃς ἐνῶ θ' ἀναβαίω.

Ὁ Θεός, ὅστις δὲν ἐκερυννοβόλησε τοὺς κακούργους ἐκεῖνους, ὁ Θεός τοῦ ὁποίου ὁ κερυνὸς εἶνε τιμωρία πολὺ εὐγενῆς καὶ πολὺ ἥπια διὰ τοὺς δολοφόνους, ὁ Θεός ἐπένευσεν ἐκδικησὶν φοβεράν εἰς τὴν ἀπληστίαν τοῦ ἀνάνδρου διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀπληστίαν τοῦ δολοφόνου. Ὁ Δεβῶτ ἀθροῦτως πορευθεὶς ἔλαθεν ἀπὸ τῆς τραπέζης τὴν βελόνην καὶ τὴν κλωστήν τὴν ἀφειθεῖσαν παρὰ τοῦ Λαγκομπέρζ· εἶτα, ἐνῶ οὗτος ἀνήρχετο βραδέως τὰς βαθμίδας σταματῶν συχνάκις ὅπως ἀναπνεύσῃ ὑπὸ τὸ βάρος, οὗ ὁ Δεβῶτ ὑπεβάσταζε τὴν μίαν ἄκραν διὰ τοῦ γόνατος, τὸ ἔργον τῆς καταχθονίου ἀνταποδόσεως ἐξετέλεσθη ἐν τάχει καὶ ἀσφαλῶς εἰς τὰ σκότην.

Φθάσας ὁ Λαγκομπέρζ πλησίον τοῦ παραθύρου, τὸ ὁποῖον ἤνοιξεν, ἔκυψε καὶ ἔσεισε τὸν ὦμον διὰ νὰ καταρρίψῃ τὸ φορτίον ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του. Αἴφνης ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ βάρος τὸν παρέσυρε παρὰ τὴν ἀντίστασίν του. Ὁ Δεβῶτ εἶχε ράψει κρυφίως κάτωθεν τὸ ἔνδυμά του μὲ τὸν σάκκον τὸν περικλείοντα

τὸ πτώμα καὶ τὸν λίθον. Ἡ ὄθησις τὴν ὁποῖαν ἀποτόμως ἔδωκεν ἐπετάχυνε τὴν πτώσιν. Τελευταία βλασφημία ἀντήχησεν ἐντὸς τοῦ ροθουίντος ὕδατος καὶ τὸ θῆμα ἐκράτησεν εἰς τὸν πυθμένα τὸν φονέα.

Τότε ὁ Δεβῶτ βλοσυρός, πελιδνός, ἐπτοσημένος διὰ τὸν θοῖαμβόν του κατῆλθεν εἰς τὸ κάτω πάτωμα, ἔλαβε τὸ γραμματίον τοῦ βᾶν Γκράφτ, καὶ τὴν περιέχουσαν τὸ φαλίδιον πυξίδα, καὶ ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς καταράτου οἰκίας ψιθυρίζων:

— Αὐρίον θὰ κερδίσω πεντακοσίας χιλιάδας λιθῶν μόνος!

Μετὰ τρεῖς ὥρας ἀνήρχετο τὴν μικρὰν κλίμακα τοῦ ἐν Βερσαλλίαις ὑπουργείου.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΣΤΡ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐκεῖνη ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸ μέγαρον.

— Ναί, εἶπε, χαῖρε, πάτερ μου, χαῖρε, πατρὶς μου. Τώρα ἀνῆκω εἰς τὴν Φερράραν, καὶ ὄχι εἰς τὴν Βενετίαν. Τώρα εἶμαι Λευκὴ Κορσίνη.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ Ματθαῖος ἔστη ἀποτόμως καὶ ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἡ χεὶρ τῆς νεάνιδος, ἣν εἶχε λάβῃ. Ἐκεῖνη τὸν ἐθεώρησεν ἐκπεπληγμένην.

— Τί ἔχεις, Ματθαῖε; ἠρώτησε... Διατί τὸ ὄνομα αὐτὸ σὲ ταρασσει; Μήπως αὐτὸ δὲν θὰ φέρω ὡς σύζυγός σου;

— Ἐλθέ, ἐλθέ, εἶπεν ὁ νεανίας τεταραγμένος.

Ἄλλ' ἐκεῖνη ἔστη, ὠχρίασασα.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι!

Καὶ ὡσεὶ ὑπόνοια διήρχετο διὰ πρῶτην φορὰν τὸν νοῦν τῆς.

— Ματθαῖε! ἀνέκραξεν, ὁ ἔρωσ καὶ ἡ εἰμαρμένη μ' ἔρριψαν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἀλλὰ τὴν ἐμπιστοσύνην μου δὲν δύνασαι νὰ καταχρασθῆς, διότι τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο ἀνάνδρον! Ὅχι, δὲν μὲ ἠπάτησες! Δὲν μὲ ἀπατάς, ποσῶς, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ἐξημερώνει, Λευκὴ, ἐλθέ!

— Ἄ! ἄς ἐξημερώσῃ, καὶ ἄς ἔλθῃ ὁ πατήρ μου!... προτιμῶ τὴν αἰσχύνην καὶ τὸν θάνατον παρὰ τὴν ἀμφιβολίαν!.. Ματθαῖε... ὀρκίσθητί μου εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου ὅτι θὰ φέρω ὡς νόμιμος σύζυγός τὸ ὄνομα Κορσίνη... Δὲν μοὶ ἀπαντάς!... ἀποστρέφεις τοὺς ὀφθαλμούς! μίαν λέξιν, μίαν μόνην λέξιν..

— Καταράσθητί με! εἶπεν ὁ νεανίας κρύπτων τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του... σὲ ἠπάτησα!

— Μὲ ἠπάτησες; ..

— Δὲν εἶμαι ἐκ τῆς οἰκογενείας Κορσίνη!

— Σὺ!.. ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ ὑποχωροῦσα. Ἀλλὰ τίς εἶσαι λοιπὸν τότε;

— Ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ματθαῖος διὰ ταπεινῆς φωνῆς,

ἄθλιός τις μὴ δικαιοῦμενος οὔτε νὰ ἴδῃ ἂν ἦσθε ὠραία, οὔτε νὰ αἰσθανθῇ ἐπὶ παρούσῃ σας ὅτι εἶχε καρδίαν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ πρὸς ὑμᾶς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἄ! ἐὰν εἴξεύρατε πόσας νύκτας ἠγρύπνησα ὑπὸ τὰ παράθυρά σας, κλαίων καὶ ψιθυρίζων τὸ ὄνομά σας!.. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσω μέχρις ὑμῶν φέρων τὰ ἐνδύματά μου ὡς ἀλιεὺς· ἐπώλησα λοιπὸν τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός μου διὰ ν' ἀγοράσω ἐνδύματα ἱππότου, καὶ μετέβαλον τὸ ὄνομά μου εἰς ὄνομα ἔνδοξον!... Διὰ νὰ σὰς ἴδω, διὰ νὰ σὰς ὀμιλήσω, δεσποινίς, θὰ ἐπώλουν καὶ εἰς τὸν δαίμονα τὴν ψυχὴν μου!... Γνωρίζετε τὰ ἐπίλοιπα, γνωρίζετε τὰ πάντα τώρα. Ὅχι, δὲν εἶμαι ἐκ τῶν Κορσίνη, ἀλλὰ ἀνὴρ ἀγαπῶν ὑμᾶς!

— Καὶ διατί δὲν μ' ἐξήγαγες τῆς ἀπάτης; ἠρώτησεν ἡ νεανίς.

— Ἄ! πολλάκις ἠθέλησα, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ Ματθαῖος διὰ τεθλιμμένης φωνῆς, καὶ πρὸ ὀλίγου ἔτι!... Ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε τί στοιχιζοῦν προφερόμενοι αἱ λέξεις αὐταὶ αἱ διὰ παντός θραύουσαι τὴν ἐλπίδα. Ἡ χεὶρ τρέμει ἵνα φανεύσῃ ἡ ἰδίᾳ τοιοιτοτρόπως τὴν εὐτυχίαν τῆς. Ἐγνωρίζον ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἔλεγον: εἶμαι ὁ ἀλιεὺς Ματθαῖος, τὸ ὄνειρόν μου θὰ ἐτελείωνε. Καὶ ἦτο τόσον γλυκὺ! καὶ εἶχον τόσην ἀνάγκην αὐτοῦ!... Διότι τόσον σὰς ἀγαπῶ, δεσποινίς, ὥστε καὶ τώρα κατηγορούμενος, περιφρονούμενος παρ' ὑμῶν, δὲν μετανοῶ διότι σὰς ἠπάτησα. Σὰς ἀγαπῶ τόσον, ὥστε χαίρω διὰ τὸ ψεῦδός μου τὸ ὁποῖον μὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ καὶ λυπούμαι διὰ τὴν ὁμολογίαν μου, ἧτις θὰ συντρίψῃ τὴν ζωὴν μου.

Ἡ Λευκὴ ἐποίησε κίνημά τι.

— ὦ! συγγνώμην, ἐξηκολούθησεν ὁ Ματθαῖος. Εἶμαι ἄφρον ὀμιλῶν πρὸς ὑμᾶς τοιοιτοτρόπως ἔτι. Ὁ ἔρωσ μου ὅστις καθίστα ὑμᾶς εὐτυχῆ πρὸ ὀλίγου, σὰς ἀτιμάζει τώρα. Συγγνώμην... καὶ ὕγιαίνετε.

Ἡ Λευκὴ ἤκουσε τὰ πάντα μετ' αὐξούσης συγκινήσεως. Ἐφαίνετο ὅτι ἐντὸς τῆς ψυχῆς τῆς διεξήγετο πάλη, διότι αἱ χεῖρές τῆς ἐφέροντο ἐκ περιτροπῆς σπασμωδικῶς εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἢ εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ὡσεὶ ἵνα καταστείλωσι τὸ ἄλγος. Ἀλλ' ἀκούσασα τὸν ἀποχαιρετισμὸν ὤρμησε πρὸς τὸν Ματθαῖον καὶ πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας του εἶπε:

— Σὲ ἀγαπῶ. Λάβε με.

Ὁ Ματθαῖος ἔρρηξε κραυγὴν.

— Εἶναι ἀληθές;

— Πλησιάζει νὰ ἐξημερώσῃ... λάβε με, ἐπανέλαβεν ἡ νεανίς.

— Ἀγγελε! ἀνέκραξεν ὁ Ματθαῖος, ἔτοιμος νὰ γονυπετήσῃ ἔμπροσθεν ταύτης.

Ἄλλ' ἐκεῖνη δραξαμένη τῆς χειρὸς του, τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν γόνδολαν. Μόλις εἰσῆλθον καὶ τὸ μέγαρον Καπέλου ἐφωτίσθη αἰφνιδίως.

— Ἄς φύγωμεν, ἢ ἄλλως ἐχάθημεν, εἶπεν ἡ Λευκὴ.

Ἡ γόνδολα ὠλίσθησε ταχεῖα ἐπὶ τῆς

θάλασσης. Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνεώγη θορυβωδῶς, καὶ ὁ Μαρτέλης ἐξῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος καὶ ὠπλισμένων ὑπηρετῶν.

— Ἐκεῖ! εἰς τὴν ἄκραν τοῦ τενάγους! ἐφώνησεν ὁ κατάσκοπος, δεικνύων τὴν φεύγουσαν γόνδολαν.

Ὁ γέρον Καπέλος καὶ οἱ ὑπῆρέτκι του ἔδραμον πρὸς τὰς γονδόλας εἰς τὴν κρηπίδα τῆς Παναγίας, ἀλλ' ἡ γόνδολα τοῦ Ματθαίου εἶχεν ἐξαφανισθῆ!

Γ'

Πολλοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκάθηντο πρὸ τῶν τραπέζων ἐντὸς καπηλείου τῆς Ὠστίας.

— Ἦλθεν ἡ σειρά σου, Μαγδαληνή, νὰ εἶπες ἕνα τραγουδάκι, εἶπε παχὺς βουβαλοτρόφος.

Ἄλλ' ἡ νεανὺς ἐθεώρησε τὸν γείτονά της ναύτην καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι οὐδὲν ἄσμα ἐγνώριζε.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτό, κυρά μου, εἶπεν ὀρεοκόμος τις καθήμενος πλησίον αὐτῆς. Ἄλλοτε ἐτραγουδοῦσες λαμπρά.

— Ἄλλοτε ἔκαμεν ὅ,τι ἤθελον, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης ἀποτόμως.

— Καὶ τώρα κάμνει ὅ,τι θέλεις σύ, ἐξηκολούθησεν ὁ βουβαλοτρόφος γελῶν. Μὰ τὸν Θεόν! Ἀλήθεια λοιπὸν εἶσαι ζηλιάρης, καυμένη Καζίνη μου;

Οὗτος ἀνήγειρε τοὺς ὄμους.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, προσέθηκε ὁ παχὺς ἀγρότης, πρόσεξε. . . Ἄν καὶ δὲν εἶμαι. . . μάντης, μ' ὅλα ταῦτα εἰμπορῶ σήμερα νὰ σοῦ εἰπῶ τί θὰ σοῦ συμβῆ.

— Δὲν σ' ἐρώτησα δι' αὐτό, εἶπεν ὁ Καζίνης δυσθύμως.

— Καὶ ἔχεις ἄδικον, φίλε μου, εἶπεν ὁ ὀρεοκόμος, διότι ὁ βουβαλοτρόφος ἔξερει τί πρᾶγμα εἶν' ὁ γάμος.

Καγχασμὸς ὑπεδέχθη τὴν βράχυσον ταύτην ἀστεϊότητα, εἰς ἣν ὁ Καζίνης βεβαίως ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ τραχέως, ἂν τρίτος πότης δὲν προὔτεινε νὰ παίξωσι κύβους.

Ἐκόμισαν οἶνον, ἔθισαν τὰ στοιχίματα καὶ τὸ παιγνίδιον ἤρξατο, οὐδεὶς δ' ἐνησχολήθη πλέον περὶ τῆς Μαγδαληνῆς, οὔτε περὶ τοῦ μνηστῆρός της.

Ἐν τούτοις ἀνὴρ τις, κεκρυμμένον ἔχων κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ πρόσωπον ἐντὸς τοῦ ἐπανωφορίου του, εἰσῆλθε. Κατὰ πρῶτον ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ξενοδόχον, περατοῦντα συζήτησιν τινα λογαριασμοῦ μετὰ τοῦ βουβαλοτρόφου. Μόλις ὁ κύρ Βομβάρδος τὸν παρετήρησε καὶ ἔβη πρὸς αὐτόν.

— Ἡ εὐγενεῖα σας ἐπιθυμεῖ τίποτε; ἠρώτησεν, ἐξάγων σκοῦφρον ἀμφιβόλου χρώματος καὶ πλήρη κηλίδων λίπους.

Ὁ ξένος ἔστυρεν αὐτὸν κατὰ μέρος.

— Εὐρίσκομαι ἀκριβῶς εἰς Ὠστίαν, ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Κρατῶν τῆς Βενετίας; ἠρώτησεν.

— Ἀκριβέστατα, Ἐξοχώτατε.

— Διὰ νὰ ἐξέλθω τοῦ ἐδάφους τῆς Δημοκρατίας δὲν ὑπάρχει ποσῶς ἀπὸ τὸ

μέρος τοῦτο ἄλλη ὁδὸς ἐν' ἀκολουθήσω;

— Κάμμια. Δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ὑπάρχουν δάση καὶ βάλτοι.

— Καὶ ἀπέναντι ὁ ποταμὸς;

— Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων.

Τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον εἰς Ὠστίαν, καὶ ἂν περιμένητε κανένα ἀπὸ τὴν Βενετίαν ἢ νὰ πηγαίνῃ ἐκεῖ, θὰ σταματήσουν εἰς ἄπαντος ἐδῶ, διὰ νὰ ἀναπαυθῶν ἢ νὰ ζητήσουν ἄλογα.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ξένος καθήμενος.

Ὁ κύρ Βομβάρδος τὸν ἐθεώρησε μετ' ἐκπληξέως μεμιγμένης μετὰ δυσαρεσκείας.

— Ἡ εὐγενεῖα σας μήπως θέλετε νὰ πάρητε τίποτε; ἠρώτησε τέλος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! βλέπετε ὅτι πέρνει πληροφορίας, εἶπεν ὁ ὀρεοκόμος, καταλιπὼν τὴν τράπεζαν τῶν παικτῶν.

Ὁ ἄγνωστος ἐφάνη μὴ ἀκούσας τὴν ἀστεϊότητα ταύτην, ἀλλ' ἐγείρας τὴν κεφαλὴν μετὰ τινος στιγμᾶς καθ' ἃς ἐσκέπτετο.

— Ποίους ὀδοιπόρους ἐδέχθητε σήμερα; ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον.

Ἄλλ' οὗτος ἰδὼν ὅτι δὲν τῷ ἐζήτει οὔτε νὰ πῆ, οὔτε νὰ φάγῃ ἐφόρεσε τὸν σκοῦφόν του καὶ ἀνέλαβε τὴν δυσθυμίαν του.

— Δὲν εἶμαι κατάσκοπος, ἀπεκρίθη ἀποτόμως.

Ὁ ξένος ἀνεσικίτησεν. Ἐθεώρησε τὸν Βομβάρδον, ἠγέρθη βραδέως καὶ λαβὼν αὐτὸν ἰδιαιτέρως τῷ ἐπέδειξε τι, ὅπερ ἔκαμεν ἐκεῖνον νὰ βάλῃ κραυγὴν.

— Ἄς μὲ συγχωρήσῃ ἡ Εὐγενεῖα σας, ἐψέλλισεν. . . Ἄν ἤξευρα ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα. . .

— Σιωπῆ! ἐψιθύρισε ὁ ξένος. Νέα κυρία, συνοδευομένη ὑπὸ νεαροῦ ἱππέως δὲν ἐφάνη ἐδῶ σήμερα;

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε, τὸ ὀρκίζομαι ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ. . . Δὲν θ' ἀφήσῃς διόλου αὐτὴν τὴν αἴθουσαν. Θὰ μοὶ ὀνομάσῃς πάντας ὅσους θὰ εἰσέλθουν καὶ τοὺς ὁποίους θὰ γνωρίζῃς. Οἰαυδῆποτε ἐρώτησιν καὶ ἂν σοὶ κάμουν κῦτταζε ἐμὲ πρὶν ἀποκριθῆς καὶ μὴ πράξῃς τι ἄνευ τῆς διαταγῆς μου.

— Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

— Τώρα, ἄς λείπουν αἱ πολλαὶ περιποιήσεις, αἱ ὁποῖαι διεγείρουν ὑποψίας. Ὑπῆρέτησόν με ὡς ἂν ἠγνώεις τίς εἶμαι.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

— Φέρε μου εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν οἶνον καὶ ἄφυσόν με.

— Πολὺ καλὰ.

Ὁ ξενοδόχος ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὰς δοθείσας αὐτῷ διαταγὰς, ἐν ᾧ ὁ Βέππος, διότι οὗτος ἦτο, ἐζήτησε τὰς ἐγχειρισθείσας αὐτῷ σημειώσεις.

Μόλις ἡ ἐξαφάνισις τῆς Λευκῆς ἐγνώσθη καὶ τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα ἐξαπέστειλε πρὸς ἅπασας τὰς ὁδοὺς ἄνδρας πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγάδων. Ὁ Βέππος ἐκτόνησεν τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνον ἐκεῖνοι νὰ ἔλθωσιν εἰς Ὠστίαν. Κατ' ἀκολουθίαν διέθεσε τοὺς ἄνδρας αὐτοῦ εἰς ἐνέδραν, ἐν ᾧ οὗτος ἔδρευε τὸ πε-

δίον τῶν παρατηρήσεών του ἐν τῷ μόνῳ ξενοδοχείῳ ἐνθα οἱ δύο ἐρασταὶ ἠδύναντο νὰ σταματήσωσι πρὶν ἐξέλθωσιν τῶν Βενετικῶν συνόρων.

Δυστυχῶς ὁ Βέππος δὲν ἐγνώριζεν οὔτε τὸν Ματθαῖον, οὔτε τὴν Λευκὴν καὶ ἐνησχολεῖτο ἵνα μελετήσῃ τὴν σημειώσιν τῶν χαρακτηριστικῶν των, ἦντινα τῷ ἔδωκαν, ὅτε γυνὴ ὑποστηριζομένη ὑπὸ δύο ἀνδρῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ Βομβάρδος ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Καὶ οἱ τρεῖς ἄγνωστοι, ἐψιθύρισε.

Ὁ Βέππος ἠγέρθη, ἀλλ' ἡ γυνὴ ἦτο πεπλοφόρος, οἱ δὲ δύο συνοδοὶ της εἶχον τὸ αὐτὸ ὕφος, τὸ αὐτὸ ἀνάστημα καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν. Ὁδηγήσαντες τὴν νεαρὴν γυναῖκα πρὸς τινα τράπεζαν τὴν ἐβοήθησαν ἵνα καθήσῃ.

Ἀρ' οὐ ὠμίλησαν ἐπ' ὀλίγον βαιᾶ τῆ φωνῆ, εἰς τῶν δύο στοαφεῖς ἐζήτησε τὸν ξενοδόχον.

Ὁ Βομβάρδος ἐπλησίασεν στενοχωρημένος.

— Ἴππου; εἶπεν ὁ νέος διὰ προστακτικοῦ τόνου.

Ὁ ξενοδόχος ἐθεώρησε τὸν Βέππον, νεύσαντα πρὸς αὐτόν.

— Δὲν ἔχομεν, εἶπε.

— Νὰ μᾶς ζητήσουν, ἀπεκρίθη ὁ ξένος, ρίψας ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο χρυσὰ νομίσματα. Ἔως τότε, φέρε μᾶς νὰ πῶμεν.

Ὁ Βομβάρδος ἐκόμισεν οἶνον τῆς Κύπρου καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐκάθησαν πρὸ τραπέζης τινός.

Ἐν τούτοις μεγίστη ἦτο ἡ στενοχωρία τοῦ Βέππου. Ἄν ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Λευκὴ, διατί τότε εἶχε δύο ὀδηγούς καὶ τίς τῶν δύο ἦτο ὁ Ματθαῖος; Ἄν συναλαμβάνεν αὐτοὺς ἐπὶ ἀπλῇ ὑπονοίᾳ θὰ ἐπιτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ συμβουλίου, ὅπερ ἐπεθύμει ὅπως τὰ πράγματα γίνωνται ἀθουρώως, ἀδιστακτικῶς, ἄνευ σφάλματος καὶ τοιουτοτρόπως ὥστε ν' ἀποδεικνύῃ ὅτι οὐδὲν διέφευγε τὸ ὄμμα του.

Ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μέσου ἵνα ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτε ἔοικε ἠγέρθη μετὰ τῶν παικτῶν τῶν κυβῶν. Εἶχον ἤδη περιέλθῃ εἰς ὕβριν καὶ ἔμελλον νὰ ἐκτραχυνοθῶσιν ἔτι τὰ πράγματα ὅτε ὁ Βέππος προθύμως ἐμεσολάβησεν. Ὁ λόγος ἦτο περὶ σφάλματός τινος εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ περὶ ὀλίγου οἴνου ὃν οὐδεὶς ἠθέλε νὰ πληρώσῃ. Ὁ κατάσκοπος εἶπεν ὅτι αὐτὸς ἐπλήρωνε τοῦτον καὶ διέταξε νὰ φέρωσι νέαν φιάλην.

— Μὰ τὸν Ἅγιον Μάρκον, εἶπεν ὁ βουβαλοτρόφος, θὰ πῆς εἰς ὑγείαν αὐτοῦ τοῦ εὐγενοῦς, Μαγδαληνή, διότι κανεὶς δὲν πίνει τὸ κρασί τῶν καλῶν ἀνθρώπων χωρὶς νὰ εὐχηθῆ εἰς αὐτοὺς κατὰ καλὸ πρᾶγμα.

— Ἡ Εὐγενεῖα του θὰ ἐπροτιμοῦσε καλλίτερα ἕνα φίλημα παρὰ μία καλὴ εὐχή, εἶπεν ὁ ὀρεοκόμος.

Ἡ νεανὺς ἐποίησε κίνημα φρίκης.

— Ὁραία εἶσαι, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀγρία, περιστέρα μου, εἶπεν ὁ Βέππος μεγαλοπρε-

— Δὲν εἶναι μεγάλη κυρία τῆς Βενετίας, ἀπεκρίθη ὁ Καζίνης δυσηρεστημένος.

— Ἀληθῶς αἱ κυρίαί τῆς Βενετίας εἶναι πλέον εὐκολοὶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Βέππος.

— Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ ὀρεοκόμος.

— Μάλιστα.

— Τί νέα;

— Τίποτε. Πολλοὶ ἐρωτικαὶ μηχανορραφαί, ὡς συνήθως . . . καὶ μία ἀπαγωγὴ.

— Μία ἀπαγωγὴ; ἐπανέλαβεν ἡ Μαγδαληνὴ, καταστάσα προσεκτικῆ.

— Μάλιστα, ὠραία μου ἀγρία . . . Νεανίς ὑψηλῆς καταγωγῆς, ὠραία ὡς σύ, ἐξηφανίσθη μετ' ἀγνώστου ἀνδρός. Λέγουσι ὅτι αὐτὸς ἦτο μετρηφισμένος μυστηριωδῶς εἰς τινα χορόν, ὅτι συνεντεύξεις ἐγίνοντο τὴν νύκτα εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τοῦ πατρός της . . . τέλος πάντων ἀληθὲς μυθιστόρημα.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται αὐτὴ ἡ νέα;

— Λευκὴ Καπέλου, νομίζω.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου οἱ δύο ἄνδρες ἠγέρθησαν ταύτοχρόνως. Ἡ γυνὴ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ὀπισθεν καὶ ἐφάνη ὡς λιποθυμοῦσα.

Εἰς τῶν ξένων προὐχώρησεν ὑψύχην πρὸς τὸν Βέππον.

— Τίς τολμᾷ νὰ στιγματίσῃ τὸ ὄνομα τῶν Καπέλου; εἶπεν.

— Ἀφήσατε, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ δεύτερος ἀνὴρ, εἰς ἐμὲ θὰ δώσῃ λόγον περὶ τῆς ἀθικθείας του.

Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν Βέππον·

— Ὁ ὑβρίζων γυναῖκα εἶναι ἀνανδρὸς, εἶπε. Τολμήσατε νὰ ἐπικναλάθετε ὅ,τι εἶπατε καὶ μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, αὐτὰ θὰ ἦναι αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἄς θὰ προσέφητε.

— Συγχωρήσατέ με, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ Βέππος τετραγυμένος. Εἶπον ὅ,τι ἤκουσα παρ' ἄλλων . . . Ἴσως ἀπατώμαι ὡς πρὸς τὸ ὄνομα.

— Ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος ἀνὴρ. Ἡ δεσποινὶς Καπέλου εἶναι ἡ σωφρονεστέρη καὶ ὠραιότερη νεανίς τῆς Βενετίας, οἰσοῦντες δὲ ἀμφιβάλλη θὰ μοὶ δώσῃ λόγον.

Ὁ κατάσκοπος ὑπεκλίθη ἄφρονος καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου εἶχε διατάξῃ νὰ τῷ φέρωσιν οἶνον.

Τὸ κίνημα τῆς πεπλοφόρου γυναικὸς ἐπεβεβαίωσε κατὰ πρῶτον τὰς ὑπονοίας του, ἀλλὰ τίς τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν ἦτο ὁ Ματθαῖος; Ἀμφοτέροι ἠγέρθησαν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς Λευκῆς Καπέλου, καὶ ἀμφοτέροι ἐφάνιντο ἐπίσης πρὸθυμοι ἵνα τὴν ὑπερασπίσωσι. Μὴ διορῶν οὐδὲν μέσον, ἵνα διαφωτίσῃ τὰς ὑπονοίας του, ὁ Βέππος ἀπεφάσισε νὰ συλλάβῃ ἀμφοτέρους.

Διαρκούντων τούτων οἱ πόται ἀπεσύρθησαν. Ὁ κατάσκοπος συνέστησε χαμηλοφώνως τῷ ξενοδόχῳ νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς νεήλυδας καὶ ἐξῆλθεν ἵνα καλέσῃ τοὺς ἄνδρας αὐτοῦ.

Ἡ ἀναχώρησις αὕτη παρετηρήθη ὑπὸ

τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον ταύτης καθημένου ἀνδρός.

— Κἄπου εἶδον αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, εἶπεν αὕτη χαμηλοφώνως. Θὰ μὰς ἀνεγνώρισε. Πρὸς Θεοῦ, ἄς φύγωμεν.

— Εἰμπορεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἀνὴρ μετὰ προθυμίας.

— Ἐλπίζω. Τὰ σύνορα εἶναι πλησίον.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ διέλθωμεν τὸν ποταμόν; . . .

— Μὰς εἶπον ὅμως ὅτι ὑπάρχει πλησίον γέφυρα.

Ὁ ὀμιλῶν ἀνὴρ ἐστράφη πρὸς τὸν σύντροφόν του, ὅστις, καθ' ὅλην τὴν κρυφίαν ταύτην συνδιάλεξιν, εἶχε τὴν διακριτικότητα ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Ἄν κρίνω ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἦν ἠκολούθειτε κατὰ τὴν συνάντησίν μας, εἶπε, θὰ διήλθετε τότε τὴν γέφυραν τῆς Ὀκάνιας.

— Πρὸ δύο ὥρων.

— Καὶ πόσον ἀπέχει τῆς Ὀστίας;

— Ἐν μίλιον περίπου.

— Καὶ εἶναι ἡ μόνη δίοδος; ἀνέκραξεν ὁ ἐρωτῶν ἀνὴρ.

— Ἡ μόνη, κύριε, ἐκτὸς τοῦ λέμβου.

— Ὡς εὖρω τοιοῦτον, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

Καὶ στραφείς πρὸς τὴν συνοδὸν αὐτοῦ,

— Ὡς λειψῶ δι' ὀλίγας στιγμὰς μόνον, εἶπε.

— Μὲ ἀφίνεις! ἀνέκραξεν αὕτη.

— Εἶναι ἀνάγκη.

Καὶ ἂν ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος ἐπικνέλη, ἂν ἀναγνωρισθῶ, τίς θὰ μὲ ὑπερασπίσῃ;

Ἐκεῖνος ἔσθη τετραγυμένος καὶ ἀβέβαιος, μεθ' ὃ, ὡσεὶ λαβῶν αἰφνιδίως ἀποφασίον τινα, ἔβη πρὸς τὸν σύντροφόν του, ἀπομακρυνθέντα βήματά τινα.

— Κύριε, εἶπεν, ὅτε μὰς συνητήσατέ πολλὰ μίλια μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, δὲν μὰς ἠρωτήσατε οὔτε πῶθεν ἐρχόμεθα, οὔτε ποῦ μετεβαίναμεν. Εἰς τὴν κυρίαν, ἦτις ὑπέφερε πολὺ καὶ εἶχε κουρασθῇ, ἀδύνατον δὲ τῇ καθίστατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της, προσεφέρατε μίαν θέσιν ἐπὶ τοῦ ἵππου σας. Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει, θὰ ἀφίνομεν ἀλλήλους ἐνταῦθα, μὲ τὴν εὐχὴν, ἵνα ὁ Θεὸς διαφυλάττῃ ὑμᾶς, ἀλλ' ἔχω ἀκόμη ἀνάγκην ὑμῶν, καὶ δὲν διστάζω νὰ σας τὸ εἶπω.

Ὁ ἕτερος ἀνὴρ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν. Ὁμιλήσατε πᾶν ὅ,τι ἀνὴρ δύναται νὰ πράξῃ, θὰ τὸ πράξω.

— Φεύγομεν, κύριε, διότι ἡ γῆ τῆς Βενετίας τρέμει ὑπὸ τοῦ πόδας μας. Ἐνταῦθα, ἕκαστον πρόσωπον εἶναι δι' ἡμᾶς ἐχθρικόν, ἕκαστον βλέμμα μὰς παρακλοθεῖ καὶ μὰς κατασκοπεύει. Ἐνταῦθα δι' ἡμᾶς ὑπάρχει ἡ αἰσχύνῃ, ἡ εἰρὴν καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ θάνατος, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἄλλης ἀκτῆς ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ ἐλευθερία! Δὲν φεύγομεν πρὸ τῆς τιμωρίας, ὡς ἔνοχοι, διότι οὐδὲν ἐγκλημα διεπράξαμεν, οὐδὲ ἐχύσαμεν αἷμα τινός! Ὅχι, ἀλλὰ δάκρυα, πόθους, σχέδια ἐκδικήσεως . . . ἰδοὺ τί καταλείπομεν ὀπισθεν ἡμῶν. Τώρα, ἀκούσατέ μου. Ἄν μετὰ μίαν ὥραν δὲν διέλθωμεν τὸν ποταμόν, ἀπωλέσθημεν. Πη-

γαίνω εἰς τὴν ὄχθην ἵνα ἀναζητήσω λέμβον διὰ νὰ μὰς διαπεραιώσῃ εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην καὶ τοιουτοτρόπως ἀπαλλαγῶμεν τῆς καταδιώξεως. Εἶναι ἡ τελευταία τῆς σωτηρίας μας ἐλπίς. . . Συγκατατίθεσθε ἵνα λάβητε τὴν κυρίαν ὑπὸ τὴν προστασίαν σας καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου; Ναι ἢ ὄχι, κύριε;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος.

Ἡ πεπλοφόρος ἐκινήθη, ὡσεὶ ἵνα κρατήσῃ τὸν ὀδηγόν της, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τῇ ἀφῆκε καιρὸν καὶ λαβῶν τὴν χεῖρα τοῦ ἵπποτου·

— Ἐννοεῖτε τί σας ζητῶ, εἶπε. Θὰ σας ἐνεπιστευόμην τὴν περιουσίαν μου καὶ θὰ ἠρκοῦμην εἰς τὸν λόγον ὃν ἐπροφέρατε μόνον, θὰ σας ἔλεγον: Ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ πατρός μου, ἐπὶ τῆς τιμῆς τῆς ἀδελφῆς μου καὶ θ' ἀνεχώρουν ἡσυχος, ἂν δὲ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου μοὶ ἐλέγετε: Ἐπολέμησα ἵνα ὑπερασπίσω τὴν παρακαταθήκην ἣν μοὶ ἐνεπιστεύθησθε καὶ τὴν ἀπώλεσα . . . θὰ ἐσφιγγον ἔτι τὴν χεῖρά σας ὡς ἐκείνην γενναίου τινός. Ἀλλ' ὁ ἠσαυρὸς τὸν ὅποιον σας ἐμπιστεύομαι εἶναι πολυτιμότερος ὅλων ἐκείνων ὁμοῦ. Ἄν τὸ φορτίον σας φαίνεται βαρὺ μὴ ἀναδέχεσθε αὐτό. Ἡ θύρα αὕτη δυνατὸν ν' ἀνοιγῇ κατὰ τὴν βραχεῖαν ἀπουσίαν μου, δυνατὸν νὰ θελήσουν νὰ σας ἀποσπάσουν τὴν γυναῖκα τῆς ὁποίας σας ἀρίνω φύλακα, διὰ τῆς βίας ἢ διὰ δόλου. Πρέπει νὰ τὴν σώσητε, πρέπει νὰ τὴν εὖρω ὅταν ἐπανέλθω . . . Ἀκόμη ἀπαξ, καὶ ἢ ὄχι;

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἕτερος, θεῖς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του, εἶμαι ὀμήλικός σας, θ' ἀγαπήσω ὡς ἀγαπάτε, θ' ἀγαπηθῶ ἴσως ὡς ὑμεῖς, ἰδοὺ τὸ ἐχέγγυον τοῦ λόγου μου. Γνωρίζω τί διακινδυνεύω δίδων ὑμῖν αὐτόν, καὶ ὅμως σας τὸν δίδω.

— Καὶ τὸν δέχομαι, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας. Ὁ Θεὸς νὰ σας διαφυλάττῃ καὶ νὰ σας ἀνταμείψῃ! Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, κυρία. Μετ' ὀλίγον θὰ σωθῶμεν.

Καὶ ἐξῆλθεν. Ὁ ἕτερος ἠκολούθησε τοῦτον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἦτο ἀδελφός μου, ἐψιθύρισεν.

— Ἐπράξατε ὡσεὶ εἶχεν αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ ξένος μετ' ἑλαφροῦ στεναγμοῦ, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς θὰ χωρισθῶμεν διὰ νὰ μὴ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους ποτὲ ἴσως! Οἱ διὰ τῆς καρδίας συγγενεῦοντες συναντῶνται τοιουτοτρόπως κατὰ τὸν βίον, μόνον ἵνα θλίψωσιν ἀλλήλων τὴν χεῖρα καὶ ν' ἀποχωρισθῶσιν! . . . Ἐπειτα λησμονοῦνται! . . .

— Ἄ! μὴ πιστεύσητε ὅτι θὰ λησμονώσωμεν ποτὲ ὅ,τι ὑπὲρ ἡμῶν ἐπράξατε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ.

Ὁ ξένος ἐπλησίασε.

— Δότε μοι λοιπὸν τὰ μέσα ἵνα τύχω ἀληθῶς τῆς εὐγνωμοσύνης σας, εἶπεν. Ὅταν θὰ διαπεραιωθῆτε τὸν ποταμόν, εἰς ποῖαν πόλιν τῆς Ἰταλίας σκοπεύετε νὰ καταφύγητε;

— Ἀγνοῶ. Πανταχοῦ ὅπου θὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἐκεῖνος, θὰ τὸν ἀκολουθήσω.

— Δύναμαι νὰ σᾶς προσφέρω ἐγὼ ἕν ἄσυλον.

— Ὑμεῖς;

— Ἄσυλον ἀσφαλές, ὅπου θὰ διαφύγητε ἀπάσας τὰς ἀναζητήσεις. Ἡ οἰκογένειά μου εἶναι πλουσία, ὅταν δὲ γράψω πρὸς αὐτὴν θὰ σᾶς δεχθῇ. Κατέχω παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἄρνου ἔπαυλιν τὴν ὁποῖαν δίδω ὡς προγαμιαίαν δωρεάν εἰς τὴν μηστήν μου. Ἐκεῖ, θὰ ζήσητε ἄγνωστος εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον καὶ βραδύτερον, ὅτε μετ' ἐκείνης θὰ ἔλθω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους. Μεταβῆτε λοιπὸν εἰς Φλωρεντίαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος Βαρβαρίνη.

— Βαρβαρίνη!...

— Εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠγέρθη ρήξασα κραυγὴν φρίκης.

— Τί ἔχετε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ νέος ἐκπεπληγμένος.

Ἄλλ' ἐκείνη ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν. Ἀκτις φωτὸς ἐφάνη φωτίσασα αἴφνης τὸ πνεῦμα τοῦ Βαρβαρίνη.

— Μείνατε, ἀνέκραξε δραξάμενος αὐτῆς... Διατί ἐρρήξατε τὴν κραυγὴν αὐτὴν τοῦ τρόμου;... Πηγαίνω εἰς Βενετίαν διὰ νὰ νυμφευθῶ τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Καπέλου, καὶ σεῖς φεύγετε ἐκ τῆς Βενετίας. Ἀναλαμβάνω τὴν ὑπεράσπισιν τῆς μηστής μου καὶ ὁ συνοδεύων ὑμᾶς λαμβάνει ἐπίσης αὐτὴν. Λέγω τὸ ὄνομά μου καὶ ὑμεῖς ταράττεσθε!.. Ποία εἶσθε λοιπὸν;

— Ἀφήσατέ με, κύριε, ἀφήσατέ με!..

Ἄλλ' ὁ νέος δὲν ἤκουε αὐτῆς πλέον. Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του εἰκόνα, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἄλλης ἀνήγειρε τὸν κρύπτοντα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς πέπλον.

— Ἐκείνη εἶναι! εἶπε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἐκινήθη ἵνα ἐκφύγῃ ἀπ' αὐτοῦ, ἐδράξατο αὐτῆς βιαίως διὰ τῶν δύο χειρῶν.

— Λευκὴ Καπέλου! Ὁ Θεὸς μὲ ὠδήγησεν ἐνταῦθα... δὲν θὰ μοι διαφύγητε ποσῶς.

Ἐν τούτοις ἡ νεανὴς περίτρομος προσεπάθει νὰ διαφύγῃ καλοῦσα τὸν Ματθαῖον. Κρότος βημάτων ἠκούσθη ἔξωθεν.

— Ἐκεῖνος! εἶπεν αὐτῇ.

— Ἄς ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ὁ Βαρβαρίνης. Θὰ τῷ δώσω λόγον περὶ τῆς παρακαταθήκης τὴν ὁποῖαν μοι ἐνεπιστεύθη.

Καὶ παρασύρας τὴν Λευκὴν εἰς τι δωμάτιον, τὴν εἰσήγαγε διὰ τῆς βίας. Τῇ στιγμῇ ἐκείνη ὁ Ματθαῖος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, ἀσθμαίνων καὶ ξιφῆρης, ὡς ἀκούσας τῶν φωνῶν τῆς νεάνιδος.

— Ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὀρμησας πρὸς τὸν ξένον.

Ἐκεῖνος ἔδειξε τὸ δωμάτιον.

— Ἐκεῖ, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν πάρητε.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Εἶμαι ὁ Λαυρέντιος Βαρβαρίνης.

Ὁ Ματθαῖος ὑπεχώρησε ρήξας κραυ-

γὴν, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως σχεδὸν καὶ ταχὺς ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν ἣν ἐκλειδῶσε, στραφείς δὲ πρὸς τὸν Λαυρέντιον,

— Τότε, εἶπεν, εἰς ἐξ ἡμῶν θὰ ἀποθάνῃ. Ὑπερασπισθῆτε, κύριε.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξιφούλησεν. Εἰς τὸν δεύτερον ὅμως διαξιφισμὸν τὸ ξίφος τοῦ Ματθαίου ἐθραύσθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ νεαροῦ πατρικίου, πεσόντος.

Ὁ ἄλιεὺς ἔδραμε πρὸς τὸ δωμάτιον, ἀνήγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν λιπόθυμον σχεδὸν Λευκὴν, καὶ δραμῶν πρὸς τὴν θύραν ἣν ἠνέφξεν, εὔρεθη ἀντιμέτωπος τοῦ Βέππου περικυκλωμένου ὑπὸ τῶν δορυφόρων του.

Δ'

Ἔτος διέρρευσε ἀπὸ τῆς συλλήψεως τῶν δύο φυγάδων. Ὁ Ματθαῖος ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα καὶ πάντες ἠγνόνουν τὰ τῆς τύχης αὐτοῦ. Ἡ Λευκὴ, ἀποδοθεῖσα εἰς τὸν πατέρα της, ὑπέκυπτεν εἰς βραδείαν νόσον, ἐν ᾧ ὁ Βαρβαρίνης ἀναλαβὼν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ, ἀφ' οὗ ἑθεραπεύθη ἡ πληγὴ του, ἐξηκολούθει νὰ συγκαταστή τὴν κατὰ ξηρὰν ὑπεροχὴν τῆς Βενετίας.

Δυστυχῶς, ἡ Βενετία ὑπῆρξε δυστυχὴς κατὰ τὰς κατὰ τῶν Γενουηνοῦσιν ναυμαχιῶν της. Ἀφ' οὗ ἀπώλεσε τὰς ἀποικίας της, τοὺς στόλους της καὶ τὸ ἄνθος τῶν ναυτικῶν της, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσει ἀναχωρήν, ἣς ἔτυχε παρὰ τοῦ ἐχθροῦ της ἀπὸ πολλοῦ χρυσοῦ.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἀναχωρῆς αὕτη δὲν τῇ ἐπέφερε τὴν ἀναγκαῖον αὐτῇ ἡσυχίαν, διότι πόλεμος πειρατῶν διεδέχθη μετ' οὗ πολὺ τοῦ τῶν Γενουηνοῦσιν, καὶ ἡ Δημοκρατία εἶδε καταστροφόμενον τὸ ἐμπόριόν της καὶ τὰς ἀκτὰς της ἀφανιζομένης ὑπὸ ἀναριθμητῶν πειρατῶν.

Ἀπὸ ὀλίγων μηνῶν πρὸ πάντων ἡ αὐθάδεια τούτων δὲν ἐγνώριζε πλέον ὄρια. Εἰς ἐξ αὐτῶν, καλούμενος ὁ Μαῦρος Πειρατῆς διέσπειρε τὸν τρόμον τοῦ ὀνόματός του καθ' ἅπασαν τὴν Ἀδριατικὴν.

Μετ' ἐκπλήξεως δὲ παρετήρησαν ὅτι αἱ καταστροφαὶ του πάντοτε ἐγίνοντο εἰς τὰ κτήματα τῶν Δέκα, ὡσεὶ ἤθελε νὰ ἀψηφήσῃ μᾶλλον ρητῶς τὴν δημοκρατίαν προσβάλλων αὐτὴν ἐν τοῖς ἀρχηγοῖς αὐτῆς. Κυρίως ὅμως ὁ Ἰουλιάνης ὑπέφερεν ἐκ τῆς παραδόξου αὐτῆς προτιμήσεως, ἀπαντα δὲ τὰ κτήματά του ἀλληλοδιαδόχως ἐλεηλατήθησαν ἢ ἐπυρπολήθησαν.

Τὰ πράγματα περιήλθον εἰς τὸ σημεῖον ὥστε μόνον ὁ περίβολος τῆς πόλεως ἦτο βέβαιον ἄσυλον κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν πειρατῶν, αἱ δὲ ἐπαύλεις ἀλληλοδιαδόχως ἐγκατελείφθησαν ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν.

Ἀκριβῶς τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ὁ γέρον Καπέλος ἀπεφάσισε νὰ καταλίπῃ τὴν Βενετίαν ἵνα κατοικήσῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἣν κατείχεν εἰς τὰ πέριξ τῆς Παδούσης.

Ἡ χειροτερέουσα ὁσημέρῃ κατὰστα-

σις τῆς Λευκῆς τὸν ἔκαμε νὰ θεωρήσῃ τὴν μεταλλαγὴν αὐτὴν τῆς κατοικίας ὡς ἀνγκυαίαν. Ὑπέθετεν, ὅτι καθαρότερος ἀὴρ καὶ εὐθυμότερον μέρος ἤθελεν ἐπιδράσῃ ἐπωφελῶς ἐπὶ τῆς ὑγείας τῆς νεάνιδος ἄλλ' αἱ τρομεραὶ ἀπαιτήσεις τοῦ συμβουλίου ἐμελλον νὰ τὸν ἀποσπάσωσι τάχιστα τῆς ἐλπίδος αὐτῆς.

Μόλις ὀκταήμερον διάστημα παρήλθεν ἀφ' οὗτο κατῴκει ἐκεῖ, ὅτε τῷ ἀνήγγειλον τὸν ἄρχοντα Ἰουλιάνην. Ὁ Καπέλος προησθάνθη τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς καὶ ἐρρίγησεν.

Ὁ Ἰουλιάνης εἰσήλθε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπαθοῦς προσώπου. Μετὰ τὰς πρώτας προσαγορεύσεις, ἠρώτησε τὸν κόμητα ἂν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτο τέλος διατεθειμένη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ συμβούλιον.

— Εἰς μάτην προσεπάθησα παντοιοτρόπως νὰ τὴν καταπέισω, ἐψέλλισεν ὁ Καπέλος.

— Ἐν τούτοις ἡ προθεσμία, τὴν ὁποῖαν ὑμεῖς ὁ ἴδιος ὠρίσατε, κόμη, ἔληξεν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιάνης, ἡ δὲ ὀρισθεῖσα διὰ τὸν γάμον της ἐποχὴ ἐπλησίασε.

— Τὸ εἰξεύρω, ἀλλ' ἐπιμένει ν' ἀρνῆται.

— Πρέπει νὰ νικήσητε αὐτὴν τὴν ἐπιμονὴν, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης μετὰ τρομερᾶς ἠρεμίας, διότι ἐνυπάρχει τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον διὰ σᾶς, ὅπως καὶ δι' ἡμᾶς, κόμη. Παρὰ τὰς προσπαθείας μας ὅλας, δυσάρεστοι διαδόσεις διεσπάρησαν ἐν Βενετίᾳ, ἐν ἣ διηγοῦνται χαμηλοφώνως, ὅτι εὐγενῆς τις νέα ἔφυγε μετὰ τινος γονδολερέτου, τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς σας.

Ὁ Καπέλος ἐποίησε κίνημα θλίψεως.

— Δυνάμεθα νὰ σιγήσωμεν τὰ στόματα τῶν ἀδιακροίτων, τὸ εἰξεύρω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουλιάνης, ἀλλ' ὁ δῆμιος μόνον εἰς τοὺς λόγους ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ οὐχὶ εἰς τὰς σκέψεις. Διὰ νὰ ἐπανορθώσωμεν τὴν τιμὴν τῆς θυγατρὸς σας πρέπει νὰ μὴ σιγήσωμεν τὴν δημοσίαν γνώμην, ἀλλὰ νὰ τὴν μεταβάλωμεν. Ὁ Βαρβαρίνης γνωρίζει ὅτι τὸ παράπτωμά της προήλθεν ἐξ ἀφροσύνης, τὴν ἀγαπᾷ καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ὁ γάμος οὗτος θὰ ἐξαλειψῇ πάσας τὰς ἀμφιβολίας, θὰ γείνη δὲ περιφανῆς διάψευσις τῶν συκοφαντιῶν καὶ οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ ὑποπτευθῇ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν Βενετὸς εὐπατριδὴς θὰ κηρύξῃ οὕτως ἀγνὴν καὶ ἀνταξίαν αὐτοῦ.

— Πάντα ταῦτα γνωρίζω, εἶπεν ὁ Καπέλος, ἀλλ' ὁ ἀπελπισμὸς τῆς Λευκῆς με τρομάζει... Εἶχον τέσσαρα τέκνα καὶ τρία ἐξ αὐτῶν εἶδον κατελθόντα εἰς τὸν τάφον τῶν Καπέλου!... Μόνον αὐτὴ ἡ θυγάτηρ μοι ἀπομένει, ἡ ὁποῖα ὅμως ὁσημέρῃ φθίνει!... Δὲν γνωρίζετε, πῶς ἀγαπᾷ τις τὸ τελευταῖον τέκνον του.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ γέρον ἔκλαιεν. Ὁ Ἰουλιάνης ἐθεώρησε τοῦτον ψυχρότατα.

— Τοιοῦτοτρόπως δὲν τὴν ἐβιάσατε νὰ ὑπακούσῃ; εἶπε διὰ παγερᾶς φωνῆς. Ἡ φιλοστοργία σας μεγαλοποιεῖ τὴν λύπην της ἢ ὁποῖα ἐπὶ τέλους θὰ ἡσυχάσῃ,

κόμη. Ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀπουσία θερ-
πεύουσιν ὅλους τοὺς ἔρωτας.

— Αὐτὸ πιστεύομεν ἡμεῖς οἱ γέρον-
τες τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ἐψυχράνθη καὶ
τῶν ὁποίων ἡ καρδία ἔχει ἀποτεφρωθῆ,
ἀλλὰ διαφέρουσιν οἱ νέοι.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης
μετὰ βραχεῖαν σιγὴν, πρέπει νὰ γείνη
αὐτὸς ὁ γάμος, πρέπει καὶ διὰ τὴν Δη-
μοκρατίαν καὶ δι' ὑμᾶς τὸν ἴδιον. Ἐννοῶ
τὰς ἀδυναμίας σας καὶ τὰς συγχωρῶ,
ἀλλ' ἄφετε ἐμὲ νὰ προπαρασκευάσω τὴν
δεσποινίδα Λευκὴν δι' ὅ,τι παρ' αὐτῆς
ἀναμένομεν.

Ἐπεται τὸ τέλος.

* * Β.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα

Ὁ ξένος, ὁ ἀφικόμενος εἰς Βούργος, βλέ-
πει ἔναντι, ἐπὶ τείχους λευκοῦ, τὸ ὁ-
ποῖον καταυγάζει μεγάλη ἀκτίς ἡλίου,
ὁκτῶ ἢ δέκα Ἴσπανοὺς, μὲ τοὺς πολύ-
χρους αὐτῶν μανδύας, καθημένους, στη-
ριζομένους ἢ ἐνοκλαζόντας, ἅπαντας δὲ
καπνίζοντας καὶ εἰς ἐντελῆ ἀκίνησιαν εὐ-
ρισκομένους.

Μακρόθεν δύναται τις νὰ ἐλάβῃ αὐ-
τοὺς ὡς μίαν ἐντὸς γαλακτοῦ, οὐδεὶς
ὅμως δύναται νὰ κατανοήσῃ τὸ αἶσθημα
τῆς εὐπραγίας, τὸ ἐν αὐτοῖς βασιλεύον,
ὅταν διεκφεύγῃ τοῦ στόματος αὐτῶν ὁ
λευκὸς καπνὸς τοῦ σιγάρου των, ἐν ᾧ ἐν-
τρυφῶσι, καὶ οὐτινος προκαλοῦσιν διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν τὰς λευκὰς σπείρας, μέ-
χρις οὐ αὐταὶ διαλυθῶσιν ἐν τῷ κενῷ.

Δὲν τρώγουσι συστηματικῶς οἱ ἀνθρω-
ποι ἐκεῖνοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον
φέρουσι τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα, ἵνα ρο-
κανίσωσι ξηροὺς τινὰς κιάμους καὶ ἰδοῦ
τὸ γεῦμά των· καπνίζουσιν ὑπὸ τὸν ἡ-
λίον, ἰδοῦ ἢ ζωὴ των· ἔχουσι τὸ ὕψος
τοσοῦτον ἄθλιον, ὅσον οἱ πτωχότεροι τῶν
Γάλλων· προτρέψατε αὐτοὺς νὰ μετα-
βάλλωσι δίαιταν, δὲν θὰ σὰς ἀπαντή-
σωσι· θέσατε ἐν τῇ χειρὶ αὐτῶν νόμισμα
καὶ θὰ σὰς ραπίσωσιν, ἐκτὸς ἐὰν δὲν δύ-
νανται νὰ κινηθῶσιν ἕνεκα τῆς πολλῆς
θερμότητος.

Καὶ μόνον περὶ τοῦ Ἰσπανοῦ τῶν πό-
λεων ὠμίλησα, ὅστις ἀνγκάζεται νὰ με-
ταβῆ πρὸς εὐρεσιν ἔδωλιου, ἵνα καθήσῃ,
τείχους ἵνα στηριχθῆ, δηλαδή ν' ἀπο-
λαύσῃ τῆς ἡδονῆς διὰ τοῦ κόπου του·
ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁ ἀγρότης Ἰσπανός, οὗ
τινος ἡ εὐτυχία εἶνε ἀπεριόριστος, ὅταν
ἡ ὄκηρία του δὲν προσκρούσῃ ἐπὶ ἐμπο-
δίων. Οὕτω περὶ τὴν Γρενάδαν ὑπάρχουσι
λόφοι καὶ ἐντὸς αὐτῶν ὀπαί, παρεμφερεῖς
πρὸς τρώγλας μεγάλας λαγιδέων· ἐντὸς
τῶν ὀπῶν τούτων κατοικοῦσιν ἀνθρωποὶ
τὴν νύκτα, πάντοτε δὲ μῦς. Αἱ ὀπαὶ αὐ-
ταὶ ἀποτελοῦνται συνήθως ἐκ δύο κοιλο-

τήτων, χωριζομένων διὰ τείχους φυσικοῦ·
ἐν τῇ μιᾷ τούτων ὑπάρχει εἶδος τι κλί-
νης, μία ἔδρα καὶ ἐν κιβώτιον, ἐν δὲ τῇ
ἐτέρᾳ γεώμηλα καὶ κρόμμυα ἑρριμένα
ἐν ἀφθονίᾳ κατὰ γῆς.

Ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, αἱ θύραι
τῶν ὀπῶν τούτων — διότι ἔχουσι καὶ θύ-
ρας — ἀνοίγονται, αἱ δὲ οἰογένειαί, ἅς
κατὰ τὴν νύκτα ἐστέγασαν, ἀναφαίνον-
ται κραυγάζουσαι, ὠθούμεναι καὶ ξυό-
μεναι· ἡ μήτηρ, καθεζομένη ἐπὶ ἔδωλιου,
ἅμα θέλει νὰ ἐργασθῆ, κατασκευάζει κά-
νιστρα, λικνίζει ἢ γαλουχεῖ τὸ τέκνον τῆς,
συνδιαλέγεται πρὸς τὴν γείτονα τῆς, τρώ-
γει ἄρτον καὶ κρόμμυα, καὶ οὕτω παρέρ-
χεται ὁ καιρὸς τῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ
ἡλίου. Ὁ ἀνὴρ στηρίζει τὰ νῶτα ἐπὶ βρά-
χου, ξυθα πλειότερος ὑπάρχει ἡλιος, κα-
πνίζει, καὶ δὲν μετακινεῖται πλέον ἐκεῖ-
θεν ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐκτὸς ἐὰν θε-
λήσῃ νὰ λάβῃ τὴν κιθάραν του, ἵνα ψάλλῃ
ἄσμά τι μονότονον καὶ βραδύ, ὡς τὰ ἀρ-
χαικὰ ἐκεῖνα μέλη, ὧν τινὰ ἀπέμειναν ἐν
Ἰσπανίᾳ, ἐπιζήσαντα μετὰ τὴν δυνα-
στείαν τῶν Μαύρων. Ἄν εἰς ταῦτα προσ-
θέσητε καὶ τὰ παιδιὰ των, ἡλιοκαῆ, ρα-
κένδυτα, τρέχοντα, κλαυθμηρίζοντα, κυ-
λιόμενα τὸ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, θὰ ἔχητε πι-
στὴν εἰκόνα τῶν καλουμένων *Λατομείων*
τῆς Γρενάδας.

Καὶ ὅμως τὰ σπήλαια ταῦτα περικυ-
κλοῦνται ὑπὸ τῆς μαγνητικωτέρας βλα-
στήσεως καὶ φωτίζονται ὑπὸ τοῦ λαμ-
προτέρου ἡλίου τὸν ὅποιον δύναται τις
νὰ φαντασθῆ· πρὸ τῶν ποδῶν των χαίρει
μεγίστη χαράδρα μετὰ καταρρακτῶν, ἀρ-
μονιῶν καὶ ἀρωμάτων, ἀγνώστων τοῖς
ἡμετέροις τοῦ βορρᾶ τόποις· ἡ *Generalife*
ἀνετίσεται ἀφ' ἐτέρου ὑπὸ κυανοῦν
ὡς τὸν σάφειρον οὐρανόν, ἐνῶ τὸ βλέμμα
ἀπόλλυται ἐν τῷ ἀπέριφῳ, ἐν ὁρίζοντι
καλλυνομένῳ ὑπὸ πορτοκαλλεῶν καὶ ἐν
τῷ πανοράμῳ τῆς πόλεως, ὅπερ ἐξελί-
σει κατὰ τὴν ἡμέραν ὡς πέπλον ἀτμώδη,
ἢ ἐν τῷ κυανῷ βεβαπτισμένη ὀμίχλη τῶν
θερμῶν τόπων, καὶ ἧς ὁ δῦων ἡλιος δια-
ποικίλλει τὴν φαντασμαγορίαν ἐν χρυσῇ
κόμῃ.

Θάμνοι κάκτων καὶ ἀλόη, μὲ τοὺς ἀ-
κανθώδεις αὐτῶν καρπούς, μὲ φύλλα ὁ-
μοια πρὸς θανατηφόρα ἰνδικὰ ἐγγχειρίδια,
σηματίζουσι ζώνην ἢ μάλλον προτείχι-
σμα πρὸ τῆς ἀποικίας ταύτης καὶ φαί-
νεται ὅτι ὁ Θεὸς, ὅχι μόνον ἐπιτρέπει,
ἀλλὰ καὶ ἐνθαρρύνει τὴν ὀκηρίαν τῶν ἀν-
θρώπων τούτων, ἅμα τις ἴδῃ τὸ θαυμα-
στὸν πανόραμα, τὸ ὅποιον πρὸ αὐτῶν ἔ-
θηκεν.

Ἐφθασα εἰς Γρενάδαν καὶ ἔσπευσα νὰ
ἔδω, ὡς πάντες, τὴν *Generalife*, καὶ τὴν Ἀ-
λάμβραν, κατόπιν δὲ μὲ συνεβούλευσαν
φίλοι τινες, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄ-
ρους ἐκεῖνου ἀποικίαν, τὴν ὑπερκειμένην
τῆς πόλεως.

Ἀφῆς τὴν Γρενάδαν ἔλαβον ἀτραπὸν
τινα δύσβατον καὶ ἀπότομον, ἥτις μὲ ὠδή-
γησε μετὰ ἡμίωρον πορείαν καὶ ὑπὸ τὰς
καθέτους τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, ἐπὶ εἶδους
ἡμικυκλίου ἀναχώματος, ἔνθα ἐργάζοντο,

ἐπαίζον, ἐκάπνιζον, γυναῖκες, ἄνδρες, παῖ-
δια ἀναμιζ, ἐκπλαγέντα λίαν ἅμα μὲ
πικρετήρησαν.

Ἐπειδὴ ὠμίλουν κάπως τὴν ἰσπανικὴν,
ἠθέλησα νὰ συνδέσω στενωτέραν γνωρι-
μίαν, μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὧν ἡ
προβληματικὴ ὑπαρξίς καὶ τὸ εὐθυμον
ἐξωτερικὸν μοὶ ἐζήπτον εἰς ἄκρον τὴν πε-
ριέργειάν μου.

Ἐπλησίασα πρὸς γραίαν τινα, ἐπὶ τῶν
γονάτων τῆς ὁποίας ὑπνωττε χονδροειδῆς
παιδίον, ξανθόν, καθὼς τὰ παριστᾶ ὁ
Μουρίλλος, καὶ τῇ εἶπον εἰς καστιλιανὴν
διὰλεκτον, πόρρω ἀπέχουσαν τῆς κηθα-
ρᾶς, τὴν ὁποίαν ὅμως ἔσχε τὴν γενναϊό-
τητα νὰ ἐννοήσῃ:

— Νὰ σοῦ ἴπῳ, κυρά, εἶμαι πολὺ μα-
κρὰ ἀπὸ τὴν Γρενάδα;

Ἐρώτησις τῶν συνήθων διὰ νὰ συνάψω
μόνον καὶ μόνον ὀμίλιαν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς
Γρενάδας ἐρχόμενος ἐγνώριζον κάλλιστα
καὶ τὴν ἀπόστασιν.

— Μισὴ ὥρα, κύριε.

— Μοῦ δίνεις, σὲ παράκαλῶ, ἕνα πο-
τῆρι νερό.

— Μπῆτε ἐκεῖ, μοὶ ἀπήντησε, δεικνύ-
ουσα μοὶ τὴν ὑπόγειον αὐτῆς τρώγλην
καὶ θὰ εὔρετε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνα
κανάτι γεμάτο καὶ φρέσκο.

Ἡ Ἰσπανία εἶνε ὁ τόπος ἔνθα πί-
νουσι τὸ καλλίτερον ὕδωρ· δὲν γνωρίζω
τὴν αἰτίαν· ἴσως διότι ὑπάρχει ὀλίγον.
Ἐν τούτοις ἐπανήθλον καὶ δώσας τῇ
γραφίᾳ νομισμὰ τι, τὴν νύχαρίστησα.

Τὸ ποτήριον τοῦ ὕδατος ἤξιζεν ἐν σολ-
δίον, τὸ νόμισμα, τὸ ὅποιον ἔδωσα, εἴκοσι,
εἶχον ἔθεν τὸ δικαίωμα νὰ τῇ ἀπευθύνω
εἰσέτι δεκαεννέα σολδίων ἐρωτήσεις, ὅπερ
καὶ ἔπραξα.

— Θὰ ἔχῃ μεγάλην ὑγρασίαν, τὸ σπίτι
σας, ἐκνέλαβον καθήμενος οἰκείως πλη-
σίον τῆς.

— Ἄ, ὄχι καὶ πολὺ.

— Εἶνε δικό σου;

— Οὐμ! . . ὄχι· εἶνε ἐνὸς κυρίου ἀπὸ
τὴν πόλι.

— Καὶ σοῦ τὸ ἔδωκε νὰ κάθῃσαι δω-
ρεάν;

— Μοῦ τὸ νοικιάζει.

— Πόσον;

— Μία δραχμὴ τὸν μῆνα καὶ κάποτε
μάλιστα στενοχωροῦμαι νὰ τὴν πληρώσω.

— Δὲν θὰ εἶνε ὅμως αὐστηρὸς ὁ κύριος
αὐτὸς ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν.

— Αἴ! ὄλο αὐτὸ τὸ μέρος ποῦ βλέ-
πετε, εἶνε δικό του καὶ ὅταν δὲν πληρώ-
σωμεν σωστά, μὰς πετᾶ ἔξω.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ἄνδρες τῆς ἀποικίας
ἐκείνης εἶχον πλησιάζει, αἱ δὲ γυναῖκες
καὶ τὰ παιδιὰ μὲ πικρετήρησαν αὐθαδῶς.

— Αἴ λοιπόν, φύγετε ἀπ' ἐδῶ! ἐκραύ-
γασεν ἡ γραία.

Τινὲς ἀπεμακρύνθησαν, ἄλλοι ἐφάνη-
σαν μὴ ἀκούσαντες καὶ καθὼς οἱ παρ' ἡ-
μῶν ἀεργοὶ, οἷς τὸ ἐλάχιστον συμβᾶν ἀ-
ποβαίνει διασκεδάσαι, ἐξηκολούθησαν νὰ
μὲ ἀκούωσι καὶ νὰ μὲ ἐξετάζωσιν ἀπὸ κε-
φαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντήλασσαν

μειδιάμα σκωπτικόν, ιδίως ὅταν μὲ ἤκουον νὰ παρειαίω ἐν τῇ ὁμιλίᾳ μου βαρβαρισμὸν τινα, ἀκαταλόγιστον βεβαίως, ἀποσπῶντα αὐτοῖς τὴν ἰλαρότητα.

— Σταθῆτε, μοὶ λέγει αἴφνης, ἡ γυνὴ μεθ' ἧς συνδιελεγόμεθα, βλέπετε ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω τὸ σπιτάκι;

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου μοὶ ἐδείκνυε μίαν τῶν γειτνιαζουσῶν τῇ ἐαυτῆς ὄπῳ.

— Ναί, τὸ βλέπω.

— Βλέπετε μίαν γυναῖκα ποῦ κάθεται στὴν πόρτα.

— Πολὺ καλά.

— Νὰ λοιπόν, αὐτὴ εἶνε ἡ πλουσιώτερή μας; εἶνε ἡ Μανουέλλα.

— Ἄ, ἔτσι; καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ κάμῃ περιουσίαν;

— Εἶνε μεγάλη ἱστορία.

— Τὴν γνωρίζεις;

— Μάλιστα; ἀλλὰ θέλετε νὰ τὴν μάθετε καταλεπτό;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ζητῶ.

— Τότε πηγαίνετε εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν νέον ποῦ κάθεται ὀλομόναχος τὸν βλέπετε; εἶνε ντυμένος ὡς ἀνὴρ ταχυδρόμος καὶ ρίχνει τὰ μάτια του πότε στὴν καλύβα ἐκεῖνη καὶ πότε στὸ δρόμο ἐκεῖ κάτω, αὐτὸς τὴν ἔξερει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, θὰ σὰς τὴν διηγηθῆ, γιὰ τοῦ κάμνει καλὸ αὐτό.

Ἐπλησίασα πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς γραίας ὑποδειχθέντα μοι ἦτο νέος δεκαεξαέτης σχεδὸν ἡ δεκαεπταέτης τὸ πολὺ, ἐξηπλωμένος νωχελῶς κατὰ γῆς ἔφαινετο κοιμώμενος ἢ ρεμβάζων βαθέως. Ὅπως δὴ ποτε τοσοῦτον ἦτο ἀφηρημένος, ὥστε δὲν μὲ ἤκουσεν ἐλθόντα καὶ παρατηροῦντα αὐτὸν ἀπὸ τινων λεπτῶν.

— Εἶσαι ἀπ' ἐδῶ, φίλε μου; τῷ λέγω.

Ὁ νεανίας ἤγειρε τότε τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας αὐτοῦ ὀφθαλμούς, μὲ παρτήρησε καί,

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν, εἶμαι ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ποσῶς δὲν ἐκινήθη τῆς θέσεώς του μὴ ὀρεγόμενος νὰ συνδιαλεχθῆ.

— Τί δουλειὰ κάνετε, προσέθηκα ἐγὼ, προτιθέμενος νὰ ἐξακολουθήσω τὴν συνδιάλεξιν.

— Δὲν κάμνω τίποτε πλέον.

— Ἄλλη φορά ὅμως κάτι ἐκάνετε;

— Μάλιστα.

— Τί;

— Τὸν ταχυδρόμον.

— Καὶ διατί ἄφησες αὐτὴ τὴν θέσιν;

— Διότι δὲν ἔχω ἄλλο ἀνάγκην νὰ κάνω τίποτε.

Ὁ νέος οὗτος, ὅστις κατ' ἀρχὰς μοὶ ἀπάντησα ψυχρότατα, μοὶ λέγει αἴφνης:

— Καὶ σεῖς ἀπὸ ποῦ μέρους εἴσθε;

— Εἶμαι Γάλλος.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠγέρθη ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κεντηθείς, κραυγάζων:

— Εἴσθε Γάλλος, τότε θὰ ζεῦρετε τὸν κύριον Βενιαμίν;

Ἡστραπτὴ δὲ τὸ βλέμμα του ἐξ ἐλπίδος λέγοντός μοι ταῦτα.

— Ὅχι, τῷ ἀπάντησα.

— Ἄ, δὲν τὸν γνωρίζετε; εἶπε καταβιάσας τὴν κεφαλὴν, ἕνα γιατρό; προσ-

έθετο ἐγείρων πάλιν αὐτὴν καὶ ἐρωτῶν με διὰ τοῦ βλέμματός.

Τῷ εἶπον ὅτι τὸ ὄνομα ἐκεῖνο μοὶ ἦτο ἐντελῶς ἀγνωστον.

— Ἐμπρός! θὰ περιμείνω ἀκόμη.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ὁ νέος ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν νὰ ἐπαναπέση ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἐβυθίσθη εἰς βαθείας σκέψεις.

Ἐπανελάβον:

— Φαίνεται ὅτι θὰ ἔχῃς καμμίαν λύπην, φίλε μου.

— Ναί, κύριε, καὶ μεγάλην, πολὺ μεγάλην λύπην.

— Ἡμπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος εἰς τίποτε;

— Εἰς τίποτε.

— Μήπως κλαῖτε κανένα;

— Μάλιστα.

— Κανένα ἀποθαμμένον;

— Ὁχι, κλαίω κάποιον ποῦ ἔφυγε μακριά.

— Διατί δὲν πηγαίνεις νὰ τὸν εὑρῃς;

— Ἄ, εἶνε πολὺ μακριά.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ μέρος;

— Στὸ Παρίσι.

— Δὲν σοῦ γράφει ποτέ!

— Ἄ, δὲν μοῦ ἔγραψε ἐκεῖνη ποτέ τί κάνει; ἐψιθύρισε ὁ δυστυχῆς νέος, καὶ δάκρυα μαργαρίταις ὁμοιάζοντα ἔστιβον ἐπὶ τῶν καστανῶν βλεφαρίδων του.

— Θὰ γνωρίζεις βέβαια ποῦ κατοικεῖ;

— Ναί, ναί!

— Θέλεις νὰ τῆς γράψῃς; θὰ τῆς δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἐπιστολήν σου ὅταν ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γαλίαν.

— Δὲν ζεῦρω νὰ γράψω.

— Θέλεις νὰ τὴν εὑρῶ καὶ νὰ σοῦ γράψω ὅ,τι μοῦ εἶπῃ;

— Θὰ τὸ ἐκάνετε αὐτό; . . .

— Πολὺ εὐχαρίστως.

— Ἄ, κύριε ἀφῆστέ με νὰ σὰς φιλήσω τὰ χεῖρα, ἐκράυγασεν ὁ ταχυδρόμος, λαμβάνων τὰς χεῖρας μου καὶ ὑγραίων αὐτάς διὰ τῶν δακρύων του.

— Ἄς ἰδοῦμε, φίλε μου, τῷ λέγω, συγκεκινημένος ὑπὸ τῆς εἰλικρινοῦς ταύτης θλίψεως, θὰ κάμω ὅ,τι θελήσῃς; ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν.

— Ποίαν; πῆτέ μοι!

— Νὰ μοῦ διηγηθῆς τὴν ἱστορίαν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναμιχθῶ καὶ ἐγὼ.

— Ὅ,τι θέλετε . . . Ἐλάτε μαζί μου ἵσκιον καὶ θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα.

Ὁ Πεπέλος, τοιοῦτον ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ ταχυδρόμου, κατῆλθε στενήν τινα ἀτραπὸν καὶ δεικνύων μοὶ κοιλότητά τινα βράχου δροσερὰν καὶ σκιερὰν, ἵνα καθίσω, ἤρξατο οὕτω:

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποῦ εἶνε ἐκεῖ κάτω ὅστις ἐδείκνυε τὴν ὑπὸ τῆς γραίας ὑποδειχθεῖσάν μοι, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα ἐκαθήμεθα ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν τὸ πᾶν χωρὶς νὰ φαινόμεθα, — ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη εἶνε ἡ μητέρα τῆς.

— Ἡ μητέρα τίνος;

— Τῆς Πασσιτῆς.

— Καὶ ἡ Πασσιτῆ ἦτο; . . .

— Ἡ Πασσιτῆ! ἦταν ἐκεῖνη, ὑπέλαβε μετὰ τόνου, ὃν ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω. Ὁ! προσέθετο ὁ νεανίας, κακὴ μάννα! νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὸ παιδί τῆς, γιὰ τὴν πλῆρωσαν αὐτὸ τὸ χωρισμὸ!

— Προσπάθησε νὰ συμμαζεύσῃς ταῖς ιδέαις σου, φίλε μου; διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐννοήσω τίποτε ἀπὸ τὴν διήγησίν σου.

— Ἔχετε δίκαιον, ἐπανελάβεν ὁ Πεπέλος, θὰ ἀρχίσω ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἱστορίαν μου.

Ἐπεται συνέχεια.

N. K. Σ.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεὶσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ **A. Καλλιθέω** ὑψηλοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραγμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφεῖο τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἔσθια βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντι νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήμα λ.50 [55]
 «Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον **Ἐσθὲ - Δὲ - Μοντεπέν**, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραγμ. 3 [3,30]
 «τὸ Τριακοσιδράχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. **Ἐσποπούλου**. λεπ. 50 [60]
 «Ἰγνινή», Παύλου Μαντιεγάτζα, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ. Δρ. 4 [4,30]
 «Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ) Δρ. 4 [4,30]
 «Οἱ Μ. λόνιοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία **Ξαβιῆ Μαρμι**, σπειθήσια ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. **Ξένου**. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προετέθη ἐν τέλει κ. ι. τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννησάρων». Τόμος 2. Δρ. 5. [5,50]
 «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. **Ξένου**, ε.ς δύο ὀγκώδεις τόμους. Δρ. 4 [4,50]
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]
 «Ἡ Γυναίκα, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]
 «τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμίλιου Ζολά Δρ. 3 [3,30]
 «Λέον Λεόννης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
 «τὰ Δύο Ἄγκυρα Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1,60 [2]
 «Ἡ Ὁραία Παρισινή» λεπ. 60 (70)
 «Ἐρωὶς καὶ Σα», Ἀθηναϊκαὶ Εἰκόνες ὑπὸ Αἰσώπου. Δρ. 1 [1,40]